

**THUIS**



# THUIS

Mirjam Kooijman



Scholten Uitgeverij

## **Thuis**

Mirjam Kooijman

© 2025 Scholten Uitgeverij BV  
info@scholtenuitgeverij.nl  
www.scholtenuitgeverij.nl

Omslagontwerp: Marcin & Milou  
Binnenwerk: Piet Versteeg  
Eerste druk, mei 2025  
ISBN: 9789083507347  
NUR: 336

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via: [www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief](http://www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief).

Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn geheel fictief.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

# 1

*Waddenzee – mei 2011*

Julie sloot de deur van haar lichtblauwe cabrio Mini Cooper en hing haar tasje over haar rechterschouder. In het raam van de auto, die ze voor haar twintigste verjaardag van haar ouders cadeau had gekregen, bekeek ze zichzelf kritisch en kamde door haar haren. Ze tuitte haar lippen en draaide zich vervolgens resoluut om. Haar ogen gleden over de andere auto's die in het ruim van de veerboot geparkeerd stonden en zochten naar de trap die haar naar het bovendek zou brengen.

Met de wind in de haren, zag ze even later het vasteland langzaam verdwijnen. Ze plaatste haar handen op de witte reling. Het koude metaal voelde aangenaam onder haar klamme handen. Ze klemde haar vingers eromheen tot haar knokkels wit werden, maar zodra ze dat opmerkte, dwong ze zichzelf te ontspannen. Ze kneep haar ogen tot spleetjes om tegen de zon in, naar de verte te turen. Pas toen het vasteland volledig aan haar zicht onttrokken was, draaide ze zich om en leunde met haar rug tegen de reling. Haar vingers reikten naar haar tas, om haar telefoon te pakken en de laatste berichtjes te herlezen, maar ze trok ze terug. Ze hoefde ze niet opnieuw te lezen om te weten wat erin stond. De woorden waren niet verrassend geweest, dus waarom raakten ze haar dan toch zo? Misschien omdat ze ergens, diep vanbinnen, nog op een wonder had gehoopt? Als vanzelf bewoog haar hand toch weer naar haar tas. Haar

vingers schoven onder het cognackleurige leer om de beide drukknopen te openen en vonden haar telefoon. Ze wierp een vluchtige blik op het scherm. Geen nieuw bericht. Ze kauwde op de binnenkant van haar wang en keek even peinzend voor zich uit. Ze tuurde over de hoofden van de andere passagiers, die op bankjes op het midden van het dek zaten, naar de horizon, waar de Waddenzee en de blauwe lucht elkaar raakten. Een diepe zucht ontsnapte haar, waarna ze resoluut de telefoon opborg. Als ze hem praktisch niet nodig zou hebben, zou ze hem zo overboord gooien. Maar wat graag zou ze alle ontmoedigende woorden in de golven laten verdwijnen en ieder lijntje met thuis laten wegdrijven.

Ze rechtte haar rug en stapte naar het midden van het dek waar ze een leeg plekje op een hoek van een van de houten, blauwgeschilderde banken innam. Haar buurman, een man van rond de zeventig met een grijs baardje en een bril met vierkante glazen, knikte haar vriendelijk toe. 'Alleen op reis? Familiebezoek?'

Het was een goedbedoelde poging tot een luchtig gesprek, maar Julie had een hekel aan dit soort koetjes-en-kalfjes-gepraat. Ze kende deze man niet en voelde niet de behoefte om de reden van haar reis met hem te delen. Hoewel er niets geheims aan was en het haar ergens ook enthousiast en opgewonden maakte, overheerste het verdriet over het afscheid nog te erg.

'Ja en nee,' zei ze, zonder opzij te kijken. En u? zou een normaal mens uit beleefdheid vragen. Ze deed het niet. In plaats daarvan stond ze op, dwong zichzelf de man nog een glimlach toe te werpen en liep terug naar de reling. Met een hand op het witte metaal, wandelde ze naar de achterkant van het dek. Zover ze kon kijken was de veerpont nu omringd door water. De zon scheen aan een helderblauwe hemel en voor een lentedag voelde het, ondanks de wind die in haar gezicht blies, warm aan. Op het strand zou het, met een warme trui aan, misschien

al goed toeven zijn. Wie weet kon ze vanavond even de fiets pakken en de zon in de zee zien zakken, bedacht ze, in een poging een glimpje blijdschap tot haar sombere hart te laten doordringen.

Het geluid van een binnenkomend berichtje deed haar opnieuw in haar tas duiken naar haar telefoon.

*'Lieve Julie, ik zit al op je te wachten hoor, met een thermoskan koffie. Lust je eigenlijk koffie? Om 10:10 uur komt de veerboot hier aan. Tot straks. Oma Suus.'*

Een glimlach gleed over Julies gezicht. Oma Suus. Ze had haar nog nooit gezien, de goede vriendin van haar eigen oma Lena. Alleen op een fotootje, zodat ze haar zou herkennen als ze straks met haar auto de boot af reed. Ze moest zoeken naar een dame met een witgrijze knot, kleurige kleding en een grote bril met een lila montuur.

Julie dacht terug aan de middag dat ze bij oma Lena in haar seniorenwoning aan tafel had gezeten en oma haar een verrassing had beloofd. Pas toen er een gevulde theepot en een schaal roomboterkoekjes op tafel stonden, was oma van wal gestoken. Ze had Julies beide handen vastgepakt en er zachtjes in geknepen.

'Wat is jouw grootste droom, Julie?' had ze met twinkelende ogen gevraagd.

Een eigen patisserie natuurlijk; daar droomde ze als kleuter al van, toen ze nog taartjes maakte in de zandbak en die versierde met steentjes en blaadjes.

'Mijn vriendin Suus, je weet wel, Suus die op Ameland woont,' oma had haar even vragend aangekeken en ging pas verder nadat Julie had geknikt, 'Suus vertelde dat de banketbakker al een tijdje een opvolger zoekt. Als hij je wil hebben, zou je zo kunnen beginnen en kunnen inwonen bij Suus.'

Een patisserie overnemen? Inwonen bij Suus? Het had haast te mooi geleken om waar te kunnen zijn. Maar een belletje naar

Suus, die erop stond dat Julie haar oma Suus noemde, had haar overtuigd. Toen Julie kennis had gemaakt met de oude banketbakker, was oma Suus aan het overwinteren op Tenerife, zoals ze dat zelf noemde. Ze konden elkaar niet ontmoeten, maar Julie was toch even langs haar huis gereden. Ze had naar binnen gegluurd om een idee te krijgen van haar toekomstige woonplek, en was daar best content mee geweest. Zodra de bakker haar terugbelde en zijn vertrouwen in haar uitsprak, had ze de kans met beide handen aangegrepen. Met telefonische hulp van Chiel, had ze een dijk van een bedrijfsplan geschreven, waar de bank akkoord op had gegeven. Aanstaaende maandag zou ze zich inschrijven bij de Kamer van Koophandel en kon ze in theorie de zaak van Chiel overnemen. Het was een kans uit duizenden, waar ze alleen maar dankbaar voor zou moeten zijn. Maar de praktische uitvoering bezorgde haar al stress nog voor ze was begonnen. Dit was haar droom. Hier had ze jaren keihard voor gewerkt en al haar vrije tijd voor opgeofferd. Nu was het tijd om te bewijzen dat het alles waard was geweest. Ze moest laten zien dat ze als zelfstandig patissier succesvol kon zijn. Falen was geen optie; ze moest en ze zou eindelijk waardering krijgen.

Julie leunde met haar rug tegen de reling en typte een berichtje terug.

*'Lieve oma Suus, ik heb besloten dat ik koffie ga leren drinken, dus dat komt goed. Tot over,'* ze wierp een blik op haar gouden horloge, *'veertig minuten.'*

\*\*\*

Scott strekte zijn benen voor zich uit en sloeg zijn enkels over elkaar. Zijn blik gleed over de passagiers die om hem heen op de houten bankjes zaten. De meesten waren vakantiegangers; je pikte ze er zo uit met hun gemakkelijke kleding en enthous-

siaste opmerkingen. Uitspraken als ‘we varen naar het mooiste eiland van de wereld’ klonken hem vreemd in de oren. Ameland was een postzegel vergeleken met Australië, waar hij de afgelopen tweeënhalp jaar had gewoond. Hij had de kaart bekeken om te zien hoe groot het eiland was en hoeveel dorpen het telde. Het waren er vier op een rij en een rondje Ameland was vijftig kilometer. Zelfs op de fiets had je in amper drie uur het hele eiland gezien. Het zou hem niks verbazen, als hij zich al na een paar weken stierlijk zou vervelen. Als Mike hem niet had gevraagd surfles te komen geven bij zijn gloednieuwe surfschool, was hij beslist nooit aan boord van deze veerboot gestapt.

Hij pakte zijn zonnebril, die aan de rand van zijn witte T-shirt hing en zette hem op. Zo kon hij ongegeneerd passagiers observeren, zonder dat het in het oog viel. De meivakantie bracht zo te zien heel wat gezinnen met kinderen naar het eiland, evenals gepensioneerde echtparen. Als die laatsten kwamen om van een welverdiende rust te genieten, konden ze daar met al die jengelende kleuters wel naar fluiten. Naast een man van in de zeventig, ging een vrouw zitten die hij iets jonger schatte dan hijzelf was. Haar halflange, donkerblonde haren waaiden in de wind. Ze streek een pluk haar achter haar oor en sloeg haar benen over elkaar. Haar handen rustten op het bruinleren tasje, dat op haar schoot lag. Ze werd aangesproken door de man naast haar, maar ze keek niet opzij. Hij zag haar lippen kort bewegen en nog voor hij kon bedenken of hij haar mooi vond, stond ze op en zwaaide het tasje over haar schouder. Er gleed een vluchtige glimlach over haar gezicht, bedoeld voor de man die haar wellicht een vraag had gesteld, waar ze liever geen antwoord op wilde geven.

Scott volgde haar met zijn blik, maar kreeg weinig meer te zien dan haar rug. Pas na een aantal minuten draaide ze zich om, om haar telefoon tevoorschijn te halen. Er verscheen een

glimlach, een echte dit keer, op haar gezicht en hij zag haar duimen een berichtje typen. Als ze lachte had ze absoluut iets aantrekkelijks over zich, dat moest hij eerlijk toegeven. Toen ze de telefoon opborg, verdween de glimlach weer en trok er een schaduw over haar gezicht. Alsof zorgen of sombere gedachten als wolken voor de zon schoven.

Iets in haar houding triggerde hem en hij besloot haar ongemerkt in de gaten te houden. Zo zag hij haar onrustig met haar vingers op de witte reling tikken. Ze wipte van de ene op de andere voet, alsof ze nerveus was, of eenvoudigweg haar energie kwijt moest. Het feit dat ze Ameland en de haven van Nes naderden, bracht de glimlach niet meer terug op haar gezicht. Hij zag haar met rechte schouders, dat wel, maar met een sombere uitstraling, richting de trap lopen naar het ruim waar de auto's stonden. Het werd een uitdaging om erachter te komen welke auto bij haar hoorde, als hij ook terug moest naar de plaats waar hij zijn mountainbike en surfuitrusting had achtergelaten. Maar zodra hij de veerboot afreed, een grote backpack op zijn rug en zijn board in de steun aan de zijkant van zijn fiets, zag hij haar. Ze had de kap van haar blauwgrijze Mini laten zakken. Haar haren waren in een hoge staart vastgebonden, maar de wind had al wat plukken losgetrokken, die nu weer in haar gezicht waaiden. Langzaam reed ze de kade op, terwijl haar ogen zoekend rondgingen. Ze oriënteerde zich op de route die ze zou moeten rijden of ze zocht iemand, dat kon natuurlijk ook. Scott volgde haar stapvoets en zag haar al snel een parkeervak in draaien en uitstappen. Een excentrieke, oude dame liep haar tegemoet. Zij stak haar hand uit, maar de dame negeerde die en sloeg haar armen om haar heen. Hij kon het natuurlijk mis hebben, maar zijn gevoel zei dat de twee elkaar nog niet eerder hadden ontmoet. De dame, die de pensioenleeftijd al ruim gepasseerd moest zijn, pakte na de omhelzing haar hand vast en leidde haar naar een bankje, met uitzicht op

de Waddenzee. Uit de rieten schoudertas van de oude dame kwamen een thermoskan en twee mokken.

Scott grinnikte om het tafereeltje. Het liefst zou hij zelf ook ergens gaan zitten, om de twee gade te slaan en te zien waar ze na de koffie naartoe gingen. Maar Mike verwachtte hem, dus hij drukte zijn voeten wat steviger op de trappers en begon aan de route richting Hollum.

\*\*\*

Julie nam de mok van oma Suus aan en hield hem wat van zich af, toen oma er koffie inschonk.

‘Ik heb er vast wat melk bij gedaan, zo drink ik hem zelf het liefst,’ zei oma.

Julie keek met gefronste wenkbrauwen naar de dampende, lichtbruine vloeistof die de mok vulde.

‘Als je het niet lust, kieper je het maar in het gras.’ Oma schonk haar eigen mok vol, zette hem vervolgens even op de bank om de dop op de thermoskan te draaien en deze op te bergen.

Het eerste nipje deed Julie huiveren en ze overwoog meteen haar mok boven het lange gras om te keren.

‘Ik zag je rillen,’ grinnikte oma, ‘geef het een kans. Thuis maak ik een lekkere latte voor je.’

Julie dwong haar lippen tot een glimlach en nam dapper een volgende slok. Ze probeerde dit keer niet te rillen. Nog een slok. Haar gezicht vertrok, de derde slok was nog net zo bitter als de eerste.

‘Dit wordt niks, gooi maar weg,’ zei oma.

Julie schudde haar hoofd. ‘Dat is zonde,’ vond ze. En zwak. Als je iets wilde leren, gaf je niet na een halve poging op.

‘Zonde? Ben je mal! Je gaat toch niet iets drinken wat je ronduit vies vindt? Daar is het leven te goed voor!’

Julie haalde haar schouders op en nam opnieuw een slok, ter-

wijl oma haar het een en ander over het eiland vertelde. Nog een slok. En nog een. Ze huiverde toch toen ze het laatste beetje doorslikte en de mok aan oma gaf.

‘Jij bent een doorzetter,’ knikte oma waarderend, ‘dat zie ik al. Het komt helemaal goed met jou bij Chiel.’

Zou het? Julie tuurde naar het water dat zacht tegen de oever kabbelde. Twee zeemeeuwen zweefden op de wind boven het water en lieten hun schreeuw horen. Ze hoopten vast op een lekker visje. Of op een naïeve toerist die zijn ijsje niet genoeg beschermde. Julie kneep haar ogen tot spleetjes. Zou het inderdaad goed komen met haar in de banketbakkerij? Ze had weinig keus. Er zat niets anders op dan Chiels Patisserie tot een succes te maken.

‘Nog zin in een eierkoek?’ Oma Suus hield haar een zak grote plak-eierkoeken voor. ‘Gewoon uit de supermarkt hoor, daar trek jij vast je mooie neusje voor op.’

Mooi neusje? Julie schoot in de lach. Ze had werkelijk nog nooit iemand horen zeggen dat haar neus een schoonheidsprijs verdiende.

‘Lach je om de eierkoeken?’

‘De eierkoeken zijn prima,’ zei Julie. Ze stak haar hand in de plastic zak en trok de bovenste koek los van die eronder. Na één hap wist ze dat oma gelijk had. Of nu ja, ze trok er haar neus niet per se voor op, maar de eierkoeken die ze zelf bakte, waren zeker honderd keer smakelijker.

‘En?’ Oma liet zich geen onzin op de mouw spelden, dat was duidelijk.

‘Prima, echt.’ Julie nam nog een hap om haar oprechtheid te bewijzen.

Zwijgend aten ze beiden hun eierkoek en Julie was dankbaar dat oma Suus de gave had om een stilte te laten vallen, die niet meteen ongemakkelijk was. Ze zou gek worden als ze straks, bij oma in huis, de hele dag zou moeten praten.

‘Zullen we?’ Ze doorbrak de stilte zelf en stond op van het bankje.

‘Heb je haast?’ Oma maakte nog geen aanstalten om op te staan.

‘We zitten net.’ Ze trok haar weer naast zich op het bankje.

Net? Ze zaten al minstens een kwartier en Julies to-dolijst schreeuwde om groene vinkjes. Tijdens het inpakken in de kamer van haar ouderlijk huis, had ze de lijst gemaakt. Het was een heel A4’tje geworden, voor- en achterkant beschreven. Haar stappenplan naar succes. Als ze alles afgestreept had, was de patisserie een hit en ontving ze misschien eindelijk dat waar ze haar hele leven al naar verlangde: waardering.

Julie wiebelde onrustig met haar benen, tot oma Suus een zongebruinde hand op haar knie legde. Om haar ring- en middelvinger blonken gouden ringen met diamantjes.

‘Je leert het hier vanzelf,’ zei ze bemoedigend en gaf een kneepje in haar knie, om daarna haar hand weer in haar schoot te leggen.

‘Wat?’

‘Nou,’ oma sloeg haar benen over elkaar en vouwde haar handen, ‘om een stapje terug te doen. Hier op het eiland leven we het leven in een trager tempo, zodat we van iedere dag en ieder moment kunnen genieten.’

Julie schudde haar hoofd. Ze had geen tijd voor een trager tempo en ze zou pas echt kunnen genieten als haar to-dolijst was afgewerkt.

‘Probeer het, Julie, ondanks dat je vast een hoop denkt te moeten doen. Je mist anders zoveel mooie dingen!’ Het was bijna eng hoe goed oma Suus haar doorhad. Haar opmerkzaamheid was geruststellend en beangstigend tegelijk.

‘Maar kom,’ oma stond op, ‘we gaan. Ik ben heen met de bus gekomen, zodat ik nu gezellig bij jou in kan stappen. Hè,’ ze wreef zich in de handen, ‘ik heb altijd al eens met een open dak willen rijden.’

Ze staken de straat over en stapten in nadat oma de stoelen aan een inspectie had onderworpen.

'Je moet er toch niet aan denken dat er een meeuw op je stoel poept?' lachte ze, toen Julie de sleutel in het contact stak.

'Nee, daar moet ik ook niet aan denken,' grinnikte Julie, 'hoe groot is de kans?'

'Groter dan je denkt! De meeuwen hier op Ameland zijn de ratten uit een middeleeuwse stad.'

'Ongedierte?'

'Zo zou je ze haast noemen. Ik ben gek op het geluid van die beesten, omdat het zo past bij het eiland, maar het zijn er gewoon teveel.'

Julie startte de motor. 'U vertelt waar ik heen moet?'

'Het is zo simpel als wat,' beloofde oma, 'je neemt straks de afslag naar Hollum, dan is het niet meer dan de weg volgen tot je bij het dorp bent. In het dorp vertel ik wel hoe je het makkelijkst bij ons huis komt.'

Oma had het over 'ons huis' en een warm gevoel trok door Julies ledematen en zocht zich een weg naar haar hart.

'Hoeveel mensen hebben er de afgelopen jaren al bij u gewoond?'

'Wat zeg je?' Oma hield een hand achter haar oor en Julie grinnikte. Een gesprek voeren in een cabrio bleek iedere keer weer een uitdaging.

Ze verhief haar stem. 'Ik vroeg hoeveel mensen er de afgelopen jaren bij u gewoond hebben!'

'Wil je ze allemaal weten?!' riep oma.

Julie knikte en concentreerde zich op de weg, wat overigens erg weinig moeite kostte. De stroom auto's van de veerboot was een kwartier geleden al over de veerweg gereden en had zich al verspreid over het eiland. De weg was nu haast leeg, op een enkele tegenligger na.

Vanuit haar ooghoek zag Julie dat oma Suus een vergeefse poging deed haar losse haren terug te steken in haar knot. 'Kansloos, oma,' zei ze, 'ga er maar vanuit dat u compleet verwaaid bent, wanneer we thuis aankomen.'

Oma legde haar handen in haar schoot. 'Goed dan,' ze schraapte haar keel, 'na het overlijden van Piet, een week na ons veertigjarig huwelijksjubileum, voelde ik me vreselijk eenzaam. Ik gaf mezelf de tijd om wat te wennen, maar het wende niet. Natuurlijk kwamen de kinderen en kleinkinderen met regelmaat over de vloer, of bleven zelfs logeren, maar ik miste gezelschap en leven om me heen tijdens de gewone dagen.' Ze liet een stilte vallen en Julie keek even opzij.

'Hebt u een bed and breakfast overwogen?'

'Dat heb ik inderdaad. Ik had het hele plan al klaarliggen, toen ik toch besloot om het niet te doen.'

Ze naderden een rotonde en Julie las de namen van de dorpjes op de verkeersborden. Rechtdoor naar het centrum van Nes, rechtsaf naar Buren en linksaf voor Ballum en Hollum. Ze hadden nog tien kilometer te gaan; een lachertje.

'Waarom deed u het niet?' Julie deed haar richtingaanwijzer aan en draaide de rotonde op, om hem voor driekwart te nemen en af te slaan richting Hollum. Ze zorgde dat haar snelheid gematigd bleef, zodat ze oma nog kon verstaan.

'Gasten in een bed and breakfast komen en gaan. Soms een midweek, soms wat langer, maar ze gaan weer en, belangrijker, ze komen niet voor mij. Ik bedoel...' oma zocht even naar woorden, '... een relatie opbouwen met de eigenaresse staat niet echt bovenaan hun lijstje.'

Julie begreep het. Als zij in een B&B zou zijn, wat nog nooit gebeurd was, ging ze waarschijnlijk ook geen eindeloze gesprekken voeren met de gastvrouw. Een B&B was wellicht iets intiemer dan de resorts waar zij met haar familie doorgaans de vakanties doorbracht, maar het was een feit dat je niet op

vakantie ging om een band op te bouwen met de eigenaars van je vakantieadres.

‘Ik heb een berichtje geplaatst in het blad van onze kerk en binnen een week kwam Jack in het gastenverblijf wonen. Jack kwam en ging niet meer weg, tot hij na vijf jaar de liefde van zijn leven ontmoette, ging trouwen en het eiland verliet. Hij was vijftig en hij was hovenier en pianist. De tuin was een plaatje toen hij wegging, en gelukkig komt hij nog twee keer per jaar terug om hem zomer- en winterklaar te maken.’

‘Wie kwam er na Jack?’

Er trok een glimlach over oma’s gezicht, zag Julie toen ze even een blik opzij wierp.

‘Jack trouwde op een warme donderdag in mei en nog diezelfde zaterdag trok Marie in de logeerkamer. Ze werkte op een Robbenboot en bleef één zomer. Verschillende keren nam ze me mee om zeehondjes te spotten. Na Marie kwam Barend. Hij was meester op de basisschool en bleef tot zijn trouwdag, zes jaar later. Sabine heeft een hele winter bij me gewoond, Jan daarna een zomer. Mieke, die na Jan bij me kwam wonen is gebleven tot ze na vier jaar ook de liefde vond en ging trouwen.’

Julie lachte. ‘Tjonge, oma, hebt u al die stellen soms gekoppeld?’

‘Ja, meid, pas maar op!’ Oma lachte met haar mee. ‘Ik sta bekend als de matchmaker van het eiland.’

‘O, help, als u maar weet dat ik geen tijd voor een relatie heb.’

Ze zou al haar tijd en aandacht nodig hebben om de overname van Chiels Patisserie tot een succes te maken. Daar kon ze geen enkele afleiding bij gebruiken en al helemaal geen man.

‘Heb je weleens een relatie gehad?’

Tjonge, oma Suus was gelukkig niet nieuwsgierig! Maar nadat zij een boekje open had gedaan, was het wel zo eerlijk als Julie ook iets zou vertellen. En dan waren de relaties, die ze nooit had gehad, een heel makkelijk onderwerp.

‘Nog nooit,’ zei ze.

Oma draaide zich met een ruk opzij, haar ogen zo groot als schoteltes.

‘Dat meen je niet! Meid, hoe oud ben je? Twintig?’

‘Eenentwintig.’

‘En je hart is nog nooit sneller gaan kloppen voor een leuke man?’

Dat was nu ook weer niet helemaal waar. Julie dacht aan Sam, een vriend van haar broer Simon. Hij had wel degelijk haar hart sneller doen kloppen met zijn charmes. Maar haar vader had haar vrijwel direct laten weten dat ze niet hoefde te overwegen gevoelens voor hem te gaan koesteren. *‘Sam is een harde werker, maar te simpel voor jou.’* Julie vond het pijnlijk om terug te denken aan de vernederende opmerking van haar vader. Ze hoopte maar dat hij iets dergelijks nooit tegen Sam zelf had gezegd. Ze was destijds zeventien geweest en aangezien ze met haar school- en beroepskeuze al genoeg heibel in het gezin had veroorzaakt, had ze Sam en zijn avances laten gaan.

‘Lang geleden,’ gaf ze antwoord op oma’s vraag.

‘Dan is het maar goed dat je bij mij komt wonen,’ zei oma ondeugend.

Julie wilde iets gevats terugzeggen, maar oma legde snel een hand op haar arm. ‘Zeg maar niks, ik maak een grapje. Je moet hier naar rechts, meisje, we zijn er bijna.’

Dat ‘bijna’ was letterlijk ‘bijna’, want nog geen minuut later stopten ze voor oma’s huis. Een bushokje, dat meer weg had van een miniatuurhuisje, met de oranje dakpannen en glazen ruiten met panelen rondom, stond haast tegen het huis aangeplakt.

‘Parkeer maar naast het bushokje,’ zei oma.

Julie draaide haar auto achteruit naast het hokje en stapte uit. Ze ademde even diep de frisse lucht in. ‘Niet te geloven,’ merkte ze op, ‘hoe anders het is om hier diep in te ademen, dan bij ons thuis.’

‘Wat is het verschil?’

Met thuis bedoelde ze het historische grachtenpand in de binnenstad van Schiedam. Het schitterende huis, dat ondanks haar charme, maar weinig als een echt thuis voelde. Ze opende de kofferbak en nam in iedere hand een weekendtas.

‘Onder de rook van Rotterdam is de lucht minder schoon, lijkt het wel. Hier is het gewoon fijn om je longen te vullen met zuurstof.’

‘Er gaat niets boven zeelucht,’ beaamde oma Suus. ‘Kan ik iets voor je dragen?’

‘Alles moet mee naar binnen, dus graag!’

‘Je speelt gitaar?’ Oma hield een zwartleren gitaartas in de lucht. ‘Soms.’ De waarheid was dat ze al jaren niet gespeeld had, maar wie weet zou ze daar nu verandering in brengen.

‘En hier zitten je bakspullen in?’

Julie keek welke tas oma uit de kofferbak had getild en knikte. In de bakkerij waren alle benodigdheden natuurlijk ruim aanwezig, maar ze wilde thuis bij oma Suus ook kunnen bakken. Ze had alle keukenkastjes van haar moeder uitgeplozen, op zoek naar haar eigen vormen, spuitzakken, uitstekers en andere attributen en een hele shopper gevuld.

Ze liep achter oma Suus naar de voordeur van het huis, wachtte tot oma haar sleutels uit haar tasje had opgediept en volgde haar door de hal naar de grote, open keuken.

‘Deze tas zullen we hier maar laten? Ik kan niet wachten tot de geur van verse eierkoeken mijn keuken zal vullen,’ zei oma lachend. ‘Kom, ik laat je meteen je kamer zien.’

Tot Julies verrassing liep oma via de woonkamer, naar de bijkeuken, waar ze de deur naar de tuin opende. Terwijl ze oma volgde, met nog steeds in iedere hand een tas, gaf ze haar ogen goed de kost. Ze had wel door de ramen gegluurd, maar het huis zag er vanbinnen toch heel anders uit. Ruimer, indrukwekkender. De plafonds waren hoog en versierd met ornamen-

ten. De vloeren, zowel de plavuizen in de keuken, als de houten planken in de woonkamer, glommen alsof oma ze vanmorgen nog had geboend. Wat betreft de tuin had oma geen woord te veel gezegd. Hij was niet groot, maar Jack had hem werkelijk prachtig ontworpen. Hier en daar moest er wel wat onderhoud gedaan worden, zag Julie, maar het was een juweel. Rechtsachter in de tuin was het gastenverblijf, zoals oma het noemde. Een houten huisje, met een overkapping waar een gezellig zitje onder was gerealiseerd.

‘Welkom in je eigen huis,’ zei oma Suus vrolijk. Ze opende de groen geschilderde, houten deur en liet haar binnen. ‘Kijk, dit is zo’n leuke boerendeur waarvan je ook alleen de bovenkant kunt openen. Zo kun je het huisje lekker luchten, zonder dat je bang hoeft te zijn voor ongewenste bezoekers.’

Ongewenste bezoekers? Julie rilde. ‘Zoals?’ Ze had gedacht dat Ameland zo’n vredig eiland was.

Oma gaf een tikje met haar elleboog tegen haar arm. ‘Niks om bang van te worden, een poes of een kikker bijvoorbeeld.’

Geen ongure personen; dat viel mee. Maar toch... kikkers? ‘Ik ben nu al blij met de boerendeur, ik ben niet zo gek op kikkers als huisdier.’

‘Niet?’ vroeg oma lachend.

Julie stapte naar binnen en kwam meteen in het woongedeelte. Rechts van de deur hing een kleine kapstok aan de olijfgroene muur, waar ze meteen haar leren jasje aan hing. In de kleine ruimte stonden een stoffen hoekbank, met verschillende, kleurige kussens, een ronde salontafel en een groot bureau dat bestond uit een steigerhouten blad op zwarte, metalen schragen. Boven het bureau waren steigerhouten planken aan de muur bevestigd, die ruimte boden aan boeken of prullaria.

‘Hier kun je je lekker terugtrekken,’ zei oma, ‘maar ik hoop dat je het ook gezellig vindt wat avonden bij mij in de woonkamer door te brengen.’

‘Dat zal toch wel? Hoe deden de vorige gasten dat?’

‘Je noemt het gasten, maar ze waren hier helemaal thuis, hoor. Ik zag ze als huisgenoten en later als vrienden.’

‘Ik snap het,’ knikte Julie. Ze moest wennen aan deze gezelligheid en de wens van oma Suus om tijd met haar door te brengen. In Schiedam was haar slaapkamer de ruimte waar ze het grootste deel van haar vrije tijd doorbracht. Ze had middagen en lange avonden in haar eentje in de brede vensterbank voor het raam gezeten, met uitzicht op de gracht. Hoegenaamd al haar recepten had ze daar uitgedacht en in stappen op papier gezet.

Oma liet haar de slaapkamer en de kleine badkamer zien en draaide zich toen op haar hakken om naar de deur. ‘Zullen we teruglopen voor de rest van je spullen? Dan maak ik daarna een latte voor je. Of ben je genezen van de koffie? Wil je misschien eerst jezelf en je spulletjes installeren?’ Oma stopte met ratelen en legde een hand op haar arm. ‘Natuurlijk wil je dat. Hoor mij nu eens kletsen, natuurlijk wil je eerst even alleen zijn hier.’ Ze wachtte niet op antwoord, maar liep met vlugge pasjes naar de deur. ‘Je kijkt maar wanneer je zin hebt in gezelschap.’

Samen liepen ze nog een keer heen en weer voor de rest van de spullen. Julie merkte pas hoe erg ze toe was aan rust en alleen zijn, toen oma de boerendeur achter zich sloot en stilte de ruimte vulde. Ze plofte op de bank, trok een kussen op schoot en klemde het tegen haar borst. Een gevoel van dankbaarheid, gemengd met een sprankje vrolijkheid daalde neer in haar hart en ze sloot haar ogen. ‘*Hier ben ik dan, Heere. Dank U dat ik deze stap met U mocht maken.*’ Haar verlangen naar een eigen patisserie en het verlaten van haar ouderlijk huis, waren op een bijzondere manier samengekomen in het voorstel van oma Suus. Alleen God kon de Regisseur zijn van de verrassende wending die haar leven had gekregen. ‘*Wonderlijk, Heere, dat U mij hier blijikbaar wilde hebben en iedere stap hier naartoe zegende.*’

Gedachteloos speelde ze met de franjes van het gestreepte kussen en keek naar de tassen en dozen die onder de kapstok klaarstonden om leeggemaakt en opgeruimd te worden. Waar zou ze mee beginnen? Haar kleding zou ze vandaag al nodig hebben; als ze tenminste vanavond na het douchen iets schoons aan wilde trekken. Ze dwong zichzelf overeind te komen, tilde twee tassen naar de slaapkamer en gaf alle kleding een plekje in de terracottakleurige, vintage kledingkast. In een klapkrat waren haar bakboeken en de enkele romans die ze bezat opgestapeld. Ze gaf ze een plekje op een van de planken boven het bureau. Op de andere plank schikte ze haar souvenirs, waarvan de meeste cadeautjes van haar vader waren, die hij had meegenomen van een zakenreis; een marmeren olifantje uit Namibië, een miniatuur van de Toren van Pisa, een Egyptisch parfumflesje, houten kokeshi popjes uit Japan en een oude kentekenplaat uit Maryland, Verenigde Staten. Haar toiletpullen gaf ze een plekje in de kleine badkamer, waar tot haar verrassing een bad op pootjes in stond. Haar gitaar zette ze in de standaard naast de bank, haar muziekboeken in de mand onder de salontafel, samen met een stapel tijdschriften.

Met haar handen in haar zij overzag Julie de inrichting en knikte tevreden. Voor iemand die nogal ongestructureerd kon zijn, had ze toch een verbazingwekkend resultaat geleverd. Deze ruimte zou zomaar kans kunnen maken om een thuis te worden.

## 2

Scott zette zijn fiets tegen een schapenhekje en liet zijn backpack van zijn rug glijden, om hem naast zijn fiets in het zand te zetten. Hij draaide zijn schouders om zijn spieren los te maken en rechtte zijn rug. Zijn tas had niet zo zwaar geleden, toen hij hem op de veerboot op zijn rug had gebonden, maar na tien kilometer fietsen, leek hij met bakstenen te zijn gevuld. 'Jo, Scott!' Hij keerde zich naar het geluid en zag Mike zijn kant op komen. Hij had zijn blonde haar gemillimeterd en zijn gezicht was zongebruind. Er lag een brede glimlach rond zijn mond. Hij droeg een rafelige spijkersshort en een ruimvallend, lichtgrijs T-shirt met korte mouwen, waardoor de tatoeage op zijn rechterbovenarm goed zichtbaar was. Zijn voeten waren in zwarte teenslippers gestoken. Dit was de beachlook die je verwachtte op deze plek.

De mannen omhelsden elkaar, waarbij ze elkaar twee klappen op de rug gaven.

'Goed dat je er bent!'

'Dat gaan we zien,' zei Scott voorzichtig. Hij had nog steeds zijn bedenkingen bij het hele plan. Toen hij voet aan wal had gezet, had het feit dat je in drie uurtjes fietsen het hele eiland gezien had, hem meteen een beklemd gevoel gegeven.

'Er zijn al veel aanmeldingen voor surflessen.' Mike begon richting een houten strandtent te lopen en Scott volgde hem op de voet.

'Kan ik m'n spullen daar laten staan?' vroeg hij voor de ze-

kerheid, doelend op zijn rugtas en surfuitrusting die hij bij het schapenhekje had achtergelaten.

Mike keek even over zijn schouder en knikte. 'Hier wordt niet gejat,' beloofde hij en ging vervolgens meteen verder met zijn verhaal. 'Het mooie weer helpt ons enorm; twee weken geleden heb ik de website gelanceerd en we hebben vanaf volgende week iedere dag al een aantal lessen staan.'

'Allemaal kitesurfers?'

'De helft; de rest komt om te suppen, met kite buggy's te rijden of een groepsactiviteit op het strand te doen.'

Scott vond suppen vreselijk; het enige dat je nodig had was een goede balans. Hij miste de uitdaging en de spanning, die hij wel in het kiten vond. Maar of de Noordzee ook maar een klein beetje in de buurt kwam van de fantastische surfspots in Australië, durfde hij sowieso te betwijfelen.

'Kite buggy's en groepsactiviteiten?' Dat was nieuw voor hem. 'Het kiten hier op zee is voor beginners best intens, zij gaan eerder naar Nes om het te leren. Daarom wilde ik ook activiteiten op het strand aanbieden.'

'Dus we geven surfles aan gevorderden?'

'Met beginners kunnen we eventueel met een busje naar de Waddenzee rijden; die mogelijkheid wil ik wel bieden.'

'En die buggy's en de activiteiten regel jij?'

Mike knikte. 'Of jij moet het willen leren?'

Scott haalde zijn schouders op. Misschien deed hij dat inderdaad wel. 'Is het gelukt een slaappleaats te regelen?'

'Ja, man, ik ben een samenwerking aangegaan met de camping hiernaast. Ze hebben een safaritent die je het hele seizoen kunt gebruiken.'

Dat was een opluchting. Hij had er serieus rekening mee gehouden dat hij tot oktober in een pop-up tentje zou bivakkeren. Hij was een mooi-weer-kampeerder, en als er iets was waar je in Nederland niet van op aan kon, dan was het wel het weer.

Ze liepen de strandtent in, waar Mike meteen koers zette naar de bar.

‘Tets drinken?’

‘Wijs me maar meteen de weg, dan kan ik het voortaan zelf doen.’

Mike maakte hem trots wegwijs in zowel de bar als de keuken. Hij had een kok en twee jonge meiden voor de bediening aangenomen, zodat hij zelf zijn handen vrij zou hebben voor het surfen en de andere activiteiten die hij aanbood op het strand. Scott schudde de handen van Mees, de kok en Sasha en Marte, de meiden van de bediening. Terwijl hij achter Mike aanliep, gaf hij zijn ogen goed de kost. De strandtent had een stoere uitstraling gekregen, die perfect paste bij de plaats waar de tent stond. Van de houten planken op de vloer, tot de witgeschilderde balken van het plafond was er nagedacht over zowel de grove meubels als de details. Alle tafels en de bar waren gemaakt van steigerhout en dikke steigerbuizen. Er lagen grote, zwarte kussens op zitjes van pallets, gestyled met witte, linnen kussens. De stoelen rond de tafels waren zowel comfortabel als robuust. Subtiële decoratie maakte het geheel af.

‘Heb je de inrichting zelf gedaan?’

Mike glimlachte. ‘Nee, daar heb ik geen kaas van gegeten. Ik heb Soof de vrije hand gegeven.’ Sofie, Mikes vriendin, had goed werk geleverd.

‘Dat heeft ze goed gedaan dan,’ knikte Scott waardierend.

Ze liepen tussen de tafels door naar de andere kant van het restaurant, waar een houten klapdeur toegang gaf tot een grote, rechthoekige ruimte, waar langs alle wanden stellingen stonden.

‘Vanmiddag verwacht ik een grote levering boards, kites, buggy’s en wetsuits,’ zei Mike. ‘Ik ben benieuwd of we alles kwijt kunnen.’ Ze maakten een rondje door de berging en Mike wees waar hij had bedacht de spullen op te bergen.

Intussen dwaalden Scotts gedachten wat af. Morgen was het zaterdag, dan zou Surf & Beach 's avonds feestelijk geopend worden. Volgende week zaterdag startten dan de eerste surflessen, waarna hij aan het eind van de middag naar het vasteland zou gaan. Zijn maag kromp samen als hij dacht aan het feest dat zijn ouders hadden georganiseerd voor hun vijftiendste huwelijksjubileum. Wat zijn moeder voor ogen had, was precies wat hij verafschuwde. Zij hield van groots en luxe en grote groepen mensen. Hij niet. Vooral niet als die grote groep mensen bestond uit familie en vrienden die het, net als zijn ouders, fantastisch voor elkaar hadden en allemaal een universitaire opleiding of prestigieuze baan hadden om vol trots over te spreken.

'Sorry?' Scott beseftte dat hij een deel van Mikes enthousiaste verhaal had gemist.

'Ik had rekening moeten houden met je jetlag,' grapte Mike.

'Gelukkig ben ik op een slaperig eiland terechtgekomen.'

'Zeg dat niet tegen een geboren en getogen eilandbewoner,' waarschuwde Mike.

Mike was import, dankzij zijn relatie met Soof. Zij had hem hier geïntroduceerd en hij had direct goud zien blinken.

'Zenuwachtig voor morgen?' vroeg Scott.

'Het gaat sowieso een succes worden.' Mike zag er net zo zelfverzekerd uit als zijn woorden overkwamen.

'Jij bent niet bang,' concludeerde Scott.

'Nee, hoor, ik heb van zeker veertig mensen de bevestiging dat ze komen. Alles wat extra komt, is mooi meegenomen.'

'En alles goed voorbereid?'

'Soof,' zei Mike.

Scott grijnsde. 'Dan komt het goed.'

Ze liepen door de klapdeuren terug naar de bar, waar zijn blik ineens op stuk sloophout viel dat aan de muur hing. In zwarte typemachineletters stond er een tekst op: *'As for me and my house, we will serve the Lord.'*